

Sri, 18-9-2013, 18:08:29

Naslovnica \ Izdvojeno \ Naše teme \ Pitali smo

Komentirajte

Radio i TV

Poveznice

Snalaženje

Svi članci na Portalu su

smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 254 gostiju i 2 članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Prijava

- o Zaboravili ste lozinku?
- o Zaboravili ste korisničko ime?

Sankcije protiv RH - pišu Pešorda, Kraljević, Jović, Kovačević, Stojić, Majstorović i Čelan

Objavljeno Srijeda, 18 rujna 2013 14:01

6 komentara

O sankcijama protiv Hrvatske

Europska komisija danas je pokrenula izricanja sankcija protiv Republike Hrvatske zbog kršenja pravila o europskom uhidbenom nalogu. Komisija navodi da time poduzima "prikladne mjere" nakon nastavka neispunjavanja okvime odluke o Europskom uhidbenom nalogu od strane Hrvatske. U odluci Komisije se navodi da mjere uključuju monitoring i suspenziju fonda za pripremu Schengena. Čitav ovaj slučaj, njegovu genezu, dublje razloge, kao i posljedice koje će možebitno imati za Hrvatsku, za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju Damir Pešorda, Egon Kraljević, Josip Jović, Mate Kovačević, Miljenko Stojić i Marijan Majstorović

Dr. Damir Pešorda: Region u pozadini slučaja

Razvoj situacije oko pokušaja aktualne vlasti da raznim smicalicama izbjegne izručivanje Perkovića i drugova njemačkom pravosuđu bio je banalno predvidiv od samog početka. Prvo se poricalo da potjernica uopće postoji, to jest

Region

Kada vidimo da će glavna kazna biti odgođeno pristupanje schengenskom graničnom režimu, pitam se nije li posrijedi plan da se Hrvatska što dulje zadrži izvan schengenskih granica kako bi ostala bliže Regionu. Uskraćena sredstva iz europskih fondova glede toga nisu toliko velika da ne bi bila vrijedna žrtve za tako veliki cilj kao što je regionalno zapadnobalkansko zblizavanje i povezivanje.

da je povučena, onda je donesen taj famozni "lex Perković" za kojega se tvrdilo da nema nikakve veze s Perkovićem, nego da mu je svrha štititi hrvatske branitelje. Kada su stigle opomene iz EK, Milanović i njegovi pobočnici uvjeravali su javnost da to nije nikakav problem, da Europska komisija ima važnijih problema i da je riječ o halabuci koju podižu pučani poticani od strane HDZ-a itd.

Koliko god svi ti izgovori bili nebulozni, pokazali su da SDP neće izručiti Perkovića ni po cijenu sankcija. Sada kada je proces kažnjavanja Hrvatske pokrenut, Milanovićevi ljudi i dalje niječu stvarnost, a neki pokušavaju zaigrati i na kartu nacionalnog ponosa. Međutim, javnost, kakva god bila, ipak ne može baš sve progutati. U javnosti manje-više vlada suglasje oko toga da SDP čuva udbaške strukture, svoje biološke i ideološke očeve te "bolju prošlost" svoje partije.

Moram priznati da sam dugo i sam držao da je samo to u pitanju, no kada vidimo da će glavna kazna biti odgođeno pristupanje schengenskom graničnom režimu, pitam se nije li posrijedi plan da se Hrvatska što dulje zadrži izvan schengenskih granica kako bi ostala bliže Regionu. Uskraćena sredstva iz europskih fondova glede toga nisu toliko velika da ne bi bila vrijedna žrtve za tako veliki cilj kao što je regionalno zapadnobalkansko zblizavanje i povezivanje. Nije isključeno da organizatori cijele te predstave upravo tako razmišljanje, a što misli narod, ionako nikoga u tim krugovima nije briga.

Egon Kraljević: Pitanje najdubljih političkih uvjerenja

Mi Hrvati smo paradoksalna nacija, ali ne na način kako je to svojedobno obrazlagao Milanović. Nema ničeg problematičnog u hrvatskom nacionalnom identitetu kako je tvrdio naš premijer, nego u tomu da je uz hrvatstvo, koje je nosivi idejni entitet hrvatske države, vrlo utjecajan njegov stoljetni neprijatelj – jugoslavenstvo. Kako se, s obzirom na postojanje samostalne Hrvatske ne smije pojavljivati otvoreno, ono se pojavljuje u mnoštvu prikrivenih oblika, zajednički nazivnik kojih je izrazita kritičnost spram svake hrvatske politike koja nije samomrziteljska.

Milanovićevo kvaziakademsko prenemaganje o paradoksu hrvatstva, potječe dakle iz istog iz izvora iz kojeg dolazi rezanje aktualne hrvatske vlade koja bezrezervno brani jugoslavenskog obavještajca Perkovića. Sve je to posljedica temeljnog paradoksa da su u Hrvatskoj utjecajni, a trenutno njome čak i vladaju, oni koji su svojedobno u ime jugoslavenstva progonili hrvatstvo.

Problem

Sve je bilo u redu dok su ti poslušnici međunarodnoj zajednici trebali žrtvovati hrvatske branitelje, hrvatski suverenitet i općenito hrvatske vrijednosti. Problem je nastao kada je međunarodnoj pravdi trebalo podvrgnuti (i to za razliku od hrvatskih branitelja sasvim opravdano) jugoslavenske vrijednosti oličene u udbašu

Osim ovog unutarnjeg paradoksa, na djelu je i uvjetno rečeno međunarodni paradoks, koji se sastoji u tomu da su domaći jugofili donedavno bili ljubimci europske politike. Njih je ta politika zdušno - financijski i na razne druge načine - pomagala, ne bi li u Hrvatskoj instalirala političare koji će za potrebe provedbe regionalne politike, demolitirati hrvatsku suverenost.

Sve je bilo u redu dok su ti poslušnici međunarodnoj zajednici trebali žrtvovati hrvatske branitelje, hrvatski suverenitet i općenito hrvatske vrijednosti. Problem je nastao kada

Preporučite članak

Tweet 'Like' za članak

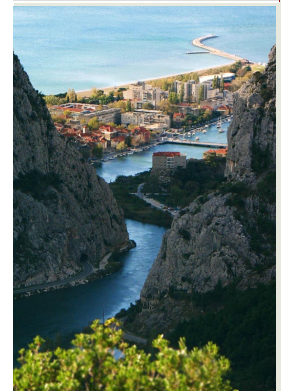
+1 na Googleu

Podržite članak na socijalnim mrežama jednim klikom!

Kolumne

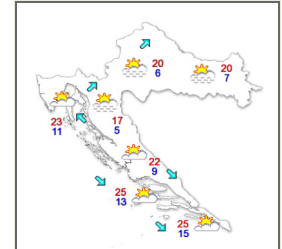

Lijepa Naša

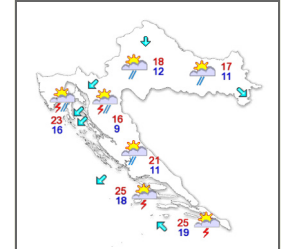

Prognoza

Hrvatska danas

Hrvatska sutra

Prognoza za pomorce

Perkoviću.

je međunarodnoj pravdi trebalo podvrgnuti (i to za razliku od hrvatskih branitelja sasvim opravdano)

jugoslavenske vrijednosti oličene u udbašu Perkoviću.

Tada se "hrvatska demokratska alternativa Tuđmanu" kako su Europljani svojedobno nazivali političare iz vladajuće koalicije, pokazala u svom pravom svjetlu: kao netrpeljiva, bahata, klatež koja svojim donedavnim europskim mentorima docira s visine. Prenoseći u Hrvatskoj uobičajeni način javne komunikacije u kojem se proglašavanje nekoga desničarom smatra najgorom mogućom uvredom, istu su etiketu zalijepili i gđi Reding. Sve u svemu, sramna epizoda koja će dodatno okrnjiti, ulaskom u EU ionako narušeni hrvatski suverenitet.

Kad smo već ušli u EU, u toj se zajednici nipošto ne treba ponašati poslušnički, ali bi trenutke kada će se braniti vlastite interese trebalo birati vrlo oprezno. Slučaj Josipa Perkovića zasigurno nije prilika u kojoj Hrvatska treba pokazivati mišiće, naprotiv. No za neojugoslavensku vladu na čelu Hrvatske to je pitanje njihovih, ponavljam njihovih, najdubljih političkih uvjerenja, o kojima ovi baštinici totalitarne i netrpeljive jugoslavenske svijesti, nisu voljni raspravljati ni sa kim. Kao da i danas odzvanja onaj zlokobni slogan: "Priznajem samo sud svoje Partije".

Josip Jović: Lex Perković postao lex Milanović

Točno je da motiv promjene Zakona o europskom uhiđenom nalogu kojom je određeno vremensko ograničenje njegova izvršavanja tako da se ne bi izručivali građani za djela počinjena prije 2002. godine nije samo zaštita jednog čovjeka, već zaštita mnogo njih koji i danas igraju važnu ulogu u političkom, medijskom i gospodarskom životu zemlje, ali i mnogo više od toga.

Tim je (izmijenjenim) zakonom aktualna vlast zapravo samu sebe identificirala s jugokomunističkim, nedemokratskom sustavom koji je zatvarao i ubijao svoje političke oponente i protivnike. To isto je ova vlast jasno demonstrirala i odustajanjem od pokroviteljstva nad obilježavanjem bleiburške tragedije, neskrivenim privrženošću vodećoj ličnosti spomenutog sustava i nevoljkim spominjanjem u istoj ravni svih totalitarizama.

Premijer Zoran Milanović nije sam krenuo u ovaj zakon usvojen samo tri dana prije ulaska u EU, suprotno sadržaju Odluke o europskom uhiđenom nalogu, preuzetim obvezama i već donesenom zakonu. Međutim, sada je ostao posve sam. Taj «lex Perković» postao je tako «lex Milanović», zakon za Perkovića pretvoren je u zakon o Milanoviću.

Spin

I optužnica protiv Josipa Boljkovca zaista djeluje kao politički spin kako bi se domaćoj javnosti poslala poruka da se ipak ne štite zločinci i zločini starog sustava. Sada je premijer udario i na patriotska zvona. Neće s nama, veli on, nitko pod brisati, nismo mi krpa, mi smo država koja ima samopoštovanje. No sve to zvuči krajnje neuvjerljivo pa čak i ironično čim se sjetimo brojnih situacija kad su vladajući u ovoj zemlji žrtvovali puno bolja načela i puno veće interese da bi udovoljili očekivanjima i zahtjevima tzv. međunarodne zajednice specijalno Bruxellesa.

I predsjednik države, ministrica vanjskih poslova i predsjednik Sabora javno, a potajno ostali članovi Vlade pa i ljudi u stranci, a da o oporbenim strankama i široj javnosti i ne govorimo, su za neodložno ukidanje spornog članka zakona kojim je uvedeno vremensko ograničenje. Dakako, prevladala je politička pragmatika odnosno popuštanje pod prijetnjom sankcija.

Na stotine načina Milanović je pokušao izvrdati obvezu. Najprije je govorio kako on štiti branitelje, pa se onda dao u promjenu Ustava, pa je tražio povjerenstvo za ispitivanje slučaja Đureković zbog kojega se traži Perkovićevo izručenje, onda je, zajedno s ministrom pravosuđa, zavapio kako to neke druge države mogu ono što mi ne možemo.

I optužnica protiv Josipa Boljkovca zaista djeluje kao politički spin kako bi se domaćoj javnosti poslala poruka da se ipak ne štite zločinci i zločini starog sustava. Sada je premijer udario i na patriotska zvona. Neće s nama, veli on, nitko pod brisati, nismo mi krpa, mi smo država koja ima samopoštovanje. No sve to zvuči krajnje neuvjerljivo pa čak i ironično čim se sjetimo brojnih situacija kad su vladajući u ovoj zemlji žrtvovali puno bolja načela i puno veće interese da bi udovoljili očekivanjima i zahtjevima tzv. međunarodne zajednice specijalno Bruxellesa.

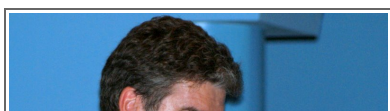
Na kraju će, naravno, i Milanović popustiti. Posljednja slamka spasa je izmjena pa onda odgoda primjene zakona do srpnja sljedeće godine, a da nikome nije jasno zašto on želi tu odgodu i što će njome postići. Naravno neće postići ništa niti će mu ova ideja proći. Ali posve iracionalno sada on vodi neku svoju bitku, on nakon što se debelo kompromitirao i pred hrvatskom javnošću i pred europskom birokracijom želi kakvu takvu satisfakciju, kakvu takvu zadovoljštinu, kakav takav utješni ili počasni pogodak, nekakvu potvrdu kako

je i on barem malo u pravu, kako bi obranio barem malo ponosa.

Ono što najviše zbunjuje u cijeloj priči je nedostatak obične pameti, kao što je po srijedi nedostatak pameti uvijek kad se vode unaprijed izgubljene bitke. Od početka je, naime, bilo jasno da će se sve ovako završiti, da će Europska komisija insistirati, a da će Hrvatska sagnuti glavu.

Mate Kovačević: Sankcije bi samo pospješile cilj vlasti

Pitanje uvođenja možebitnih sankcija Hrvatskoj zbog tzv. Lex Perković mnogo je složenija operacija nego što se to obično misli, a i pojednostavljeno tumači u hrvatskoj javnosti. Ono se ne svodi samo na kažnjavanje tvrdoglavošću sadašnjega predsjednika Vlade Zorana Milanovića pa ni na samo izručenje Josipa Perkovića Njemačkoj. Sam proces ima čije učinke danas možemo pratiti ima dublje korijenje. Iz prvih poteza Vlade nakon osvajanja vlasti, kao i politike predsjednika države Ive Josipovića oko nastojanja za što čvršćim povezivanje s t. zv. balkanskom regijom, a posebice sa Srbijom mogu se pratiti pokušaji za sprječavanjem ulaska Hrvatske u EU.

Vrhunac te političke igre manifestiran je u naglom i javnom zaokretu hrvatske vanjske politike od tradicionalnih veza s kopnenom Europom prema Velikoj Britaniji. Na domaćoj pozornici to se očitovalo sudjelovanjem u afirmaciji jedne inačice velikosrpske politike u Hrvatskoj preko oživljavanja srpskih kultura, u kojima se

uglavnom ubijalo Hrvate. Riječ je o sudjelovanju na obilježavanju obljetnica u Srbu i drugdje, ali i nastojanjima u poništavanju zakona o ništetnosti srbijanskih i jugoslavenskih zakona u Hrvatskoj, kojima se pokušalo legalizirati primat beogradskih zakona nad Zagrebom.

Sve je to kulminiralo donošenjem t. zv. lex Perković, nakon njemačke odluke o ulasku Hrvatske u EU. Kao što Milanović na principima hrvatskoga nacionalizma i otpora Europskoj komisiji gura Hrvatsku u europsko predvorje kako bi kao drugorazredna država bila što bliža balkanskom Pijemontu Srbiji, tako su iskorištene i neke skupine koje bi zbog osobnih nezadovoljstava, eventualnim izručenjem Josipa Perkovića Njemačkoj samo zatvorile pitanje polustoljetnoga državnog komunističkog terora i suočavanje hrvatske javnosti sa zločinima jugoslavenske komunističke države.

Diskreditacija

Slučaj Perković, osim eventualne uloge u udbinim egzekucijama, primarno ima ulogu u diskreditaciji hrvatske vlasti koja je stvorila hrvatsku državu. Zapravo se preko Perković, koji se početkom 90-ih pridružio Hrvatskoj, puca na ministra obrane Gojka Šuška, kojem neki nikako ne mogu priznati golemu ulogu u oslobađanju hrvatske države. Pucanjem pak na Šuška cilja se na predsjednika Tuđmana, pa oni koji to rade s navodno hrvatskih pozicija, zapravo se svrstavaju u redove istih onih koji već desetljeće i pol vode proces detudmanizacije.

Slučaj Perković, osim eventualne uloge u udbinim egzekucijama, primarno ima ulogu u diskreditaciji hrvatske vlasti koja je stvorila hrvatsku državu. Zapravo se preko Perković, koji se početkom 90-ih pridružio Hrvatskoj, puca na ministra obrane Gojka Šuška, kojem neki nikako ne mogu priznati golemu ulogu u oslobađanju hrvatske države. Pucanjem pak na Šuška cilja se na predsjednika Tuđmana, pa oni koji to rade s navodno hrvatskih pozicija, zapravo se svrstavaju u redove istih onih koji već desetljeće i pol vode proces detudmanizacije, a to opet nije ništa drugo nego poništavanje rezultata referenduma za hrvatsku neovisnost, ali i rezultata Domovinskoga rata.

Dakle, slučaj Perković je samo isječak iz operacije, koja se može iščitati iz najava za promjenu Ustava, kojima se ne bi omogućilo javno suđenje Jugoslaviji i komunizmu, nego upravo obrnuto, suđenje svim Hrvatima za pobunu protiv Jugoslavije. Sankcije pak EU protiv Hrvatske protežiraju će velike europske sile iz različitih motiva. Njemačka na primjer zbog otkazivanja političkoga partnerstva i zaokreta Zagreba prema Velikoj Britaniji, a Britanija, pak pragmatično, što joj guranje Hrvatske u predvorje omogućuje realizaciju vlastitog balkanske politike, koja se uvijek svodi na okrupnjavanje balkanskoga lena.

Eventualno donošenje sankcija Hrvatsku će zaista pretvoriti u drugorazrednu čalnicu EU čime će se izgubiti svaka politička vjerodostojnost. Zamrzavanjem ulaska u schengensku zonu ne će se moći utvrditi istočna granica prema Srbiji, pa će granica EU ostati na Sutli. U tom kontekstu valja gledati i nezainteresiranost EU za izgradnju Pelješčkoga mosta, jer on više ne bi imao značenje u povezivanju dvaju razdvojenih europskih teritorija.

Vjerodostojnost, koju je Zagreb mogao imati svojim statusom nove članice trebalo je iskoristiti za zauzimanje u rješavanju jednakopravnosti hercegobosanskih Hrvata sa Srbima i Muslimanima u BiH, što će ovakvom politikom koalicijske vlasti i predsjednika Josipovića biti nemoguće. Zato se i stječe dojam, kako u Milanovićevoj tvrdoglavosti i Josipovićevoj perfidnosti nije riječ samo o nesnalaženju, nego ponajprije o ostvarivanju cilja, kojeg bi eventualno uvođenje sankcija Hrvatskoj samo pospješilo.

Fra Miljenko Stojić: Sindrom židovskog izlaska iz egipatskog ropstva

Dok promatram ovu igru oko Perkovića na um mi pada sindrom židovskog izlaska iz egipatskog ropstva. Mojsije ih izveo, klicali su mu, a kad su počele prve poteškoće zaželjeli su se Egipta i zlatnog teleta. Nisu, naime, promijenili svoje nutarnje mnijenje, ostali su zarobljeni u prošlosti. I mi smo to pokazali na izborima. Glasovali smo ili dopustili da pobijedi SDP, stranka koja je nasljednica zloglasne komunističke partije. A išli smo u međuvremenu i u crkvu, molili se Bogu, tukli se u hrvatska prsa.

Drugovi su dotle obavljali svoj posao. Nezaposlenost je veća nego ikada, zaduženost isto tako. Zauzstavljeno je istraživanje zločinačke komunističke prošlosti, a udarilo se po braniteljima. Sad kad je došlo do toga da bi se klupko moglo odmotati, Partija se propela na sve četiri noge. Dogodi li se to, demokracija će nahrupiti na hrvatska vrata, a Partija se nikada nije vidjela u tome kolu. Ona je uvijek bila i ostala jugoslavenska. Tu dolazimo i do druge važne točke u čitavom ovom slučaju.

Određenim zakulisnim središtima moći, a koji su to lako možemo pogoditi, nije bilo do toga da Hrvatska uđe u EU, takvu kakva je. Htjeli su je na Balkanu. Sada im se ponovno pruža prostor za igre i igrice. Hrvatska će najvjerojatnije biti zauzstavljena pred Schengenskom zonom. A onda će početi pritisci da se ujedini s regijom i »regionom«.

Partija se kroz proteklo vrijeme uporno trudila da nas svede na tu razinu. Zbog svega ovoga nema nam druge nego ustati poput naših u Vukovaru ovih dana. Došlo je vrijeme da Partiji i bilo kakvom ropstvu otkazemo svako gostoprimstvo u našoj sredini. Možemo li to?

Marijan Majstorović: Milanoviću i Partiji Udba važnija od Hrvatske

Nepobitna je činjenica da je Hrvatska zakon o Europskom uhidbenom nalogu uskladila godine 2010. s pravilima EU-a, a isto tako je nepobitna činjenica da ga je Zoran Milanović promijenio dva dana prije ulaska Hrvatske u Europsku uniju. S tim neuravnoteženim potezom aktualna vlast uskratila je Hrvatskoj 80 milijuna eura novčane pomoći za Schengen, a uskratila bi još 40 milijuna eura da ih Hrvatska već nije dobila.

„Kako to da naša zemlja zakone EU-a, premda ih je potpisala, ne poštuje, dok istodobno silom nameće provođenje internih zakona - protiv kojih već tjeđnima protestira čitava braniteljska populacija i svi domoljubni građani i građanke ove zemlje?“, upitao se u nedjelju u Zrnu sisački biskup mons. Vlado Košić. Odgovor zna i on i svi mi ostali koji dobro želimo svojoj državi i svome narodu.

Sama Josipovićeve i Milanovićeva igra oko Europskoga uhidbenog naloga (EUN - EAW) ima svoje mnoge dodatne zakulisne igrice. Cijela zbrka oko promjena Ustava i zakona teško je dokučiva „normalnim ljudima“. Naime, ispada da promjene zakona i Ustava nemaju jedna s drugom nikakve veze. Nadalje, ako se pak ukine samo vremensko

ograničenje za primjenu uhidbenog naloga, to nema veze s Josipom Perkovićem, jer ga od izručenja Njemačkoj štiti zastara ugrađena u zakon kao razlog za odbijanje uhidbenog naloga. Prema nekim našim „ekspertima“ Europska komisija to ne smatra problemom, što znači da joj ne smeta ni ta kasnije ugrađena zastara.

Hrvatska izuzeće od cjelovite provedbe europskoga uhidbenog naloga trebala je tražiti tijekom pristupnih pregovora, a nije. A s obzirom da to tada nije napravljeno nije smjela mijenjati zakon koji je prethodno bio uskladen s pravnom stečevinom dva dana prije ulaska u EU. Time su ozbiljno prekršena europska pravila te se, ukoliko se brzo ne promijeni sporni zakon, mogu očekivati razne sankcije, od očekivanoga uskraćivanja novca za uspostavu Schengena pa sve do uvedbe monitoringa i svrstavanja Hrvatske s Bugarskom i Rumunjskom.

Istina je da je Slovenija u svome Zakonu o europskom uhidbenom nalogu za privođenje i predaju iz 2004. godine ograničila mogućnosti predaje i izručivanja vlastitih državljana u slučajevima kaznenih djela koja su počinjena nakon 7.

kolovoza 2002. godine. Naime, Slovenija je dodala izjavu Okvirnoj odluci o europskom nalogu i postupcima predaje da će kao država provoditeljica raspravljati o zahtjevima u svezi s djelima počinjenima prije 7. kolovoza 2002., prema postupku izručenja, što je određeno u Zakonu kojim se uređuje kazneni postupak i s međunarodnim ugovorima koji obvezuju Sloveniju.

No, kod ocjenjivanja prijenosa navedene Okvirne odluke u unutarnje zakonodavstvo država članica EU-a 2007. godine su Europska komisija, kao i Vijeće EU-a, odnosno države članice zauzele stav da je Slovenija krivo primijenila Okvirnu odluku jer je izjavu mogla dati isključivo kod prihvatanja Okvirne odluke 2002. godine. Isti stav su imali i za sve druge države koje su kasnije dale izjavu, poput Češke i Luksemburga, ili su pak promijenile datum, kako je to učinila Italija.

Nakon ovoga „miga“ iz EU-a Slovenija je u novom Zakonu o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama EU-a iz studenoga 2007. godine povukla izjavu u svezi s ograničenjem izručenja. U Ljubljani su se prestrašili jer je nepobitno da su Lisabonskim ugovorom ojačale mjerodavnosti Europske komisije na području pravosuđa i unutarnjih poslova te da će države članice u slučaju nepravilnih primjena biti u drukčijem položaju, nego što je to bilo 2004. godine.

Stoga i ne čudi što će u nastavku postupka protiv Hrvatske u nadolazećim danima biti savjetovanje s državama članicama koje će imati rok od deset dana za donošenje odluke o tome treba li realizirati sankcije protiv Hrvatske. Zatim će odlučivati o mjerama. Najopasnije je to po Hrvatsku što mišljenja članica za Komisiju nisu obvezujuća, što znači da Komisija nakon tih deset dana može poduzeti mjere bez obzira na to što će članice priopćiti.

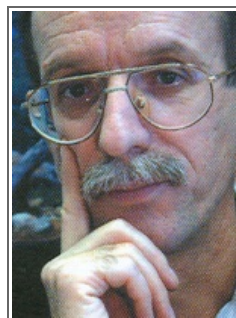
Činjenica je da se u Bruxellesu čude ponašanjima predsjednika Vlade Zorana Milanovića (šef) i posredno ministra pravosuđa Orsata Miljenića mali od kužine) i pitaju kako je moguće da im je Josip Perković važniji od Europske unije. Mi se ne čudimo. Mi znamo!

Joško Čelan: Suvremena Udba pod svjetlima reflektora

Neposredno prije pisanja ovog priloga na programu britansko-američko-židovskog tv-kanala „History“, koji primam u okviru „paketa“ B-neta, gledao sam dulji završni odlomak BBC-jeva (?) dokumentarnog filma o presudnoj ulozi Velike Britanije i njenog agenta Fitzroya McLeana u uspostavi Titove komunističke Jugoslavije tijekom 2. svjetskog rata. Film izvlači dva zaključka: prvi, da je Britanija presudno oblikovala tu komunističku satrapiju i, drugi, da je Tito, iako komunist, bio dobar za britanske interese.

Jedina dvojba bila je da li je možda bilo bolje da je u ratu Britanija, umjesto Titovih partizana, poduprla četnike Draže Mihajlovića. Prevagnula je argumentacija britanskog špijuna Jamesa Klugmanna, koji je, kao komunist i kasnije navodni NKVD-ovac, nakitio Titove antifašističke zasluge u odnosu na Dražine (usput, u cijeloj toj priči, kako i „prilici“, od Hrvata, hrvatske države i bleiburškog zločina – ni slova, ni spomena!)

Iako je jedan američki pametnjaković (Francis Fukuyama) već poodavno bio proglasio „kraj povijesti“, mi i na ovom primjeru naizgled sasvim suludog rata raspomamljenog titiča Zorana Milanovića protiv Europske unije vidimo kako povijest i te kako „traje“. Čak se i vraća, s malčice retuširanim, ali u biti uvijek istim protagonistima. Vladajući Titovi partizani i Dražini četnici – koje je Britanija, oličena u osobi svoga mega-agenta Georgea Sorosa, „državnim udarom 2000. godine“ (prema Glennu Becku) ponovno dovela na vlast u nominalno nezavisnoj hrvatskoj državi, pače i članici NATO-a i EU-a – uvijek u korist nje same i njenog ovdašnjeg (srpskog, četničkog) poslovođe i žandara, obavljaju isti rušilački protuhrvatski posao!

Sva zla, koja se događaju hrvatskom i svakom drugom narodu, mogu se objasniti ili ludošću ili pokvarenošću. Da bi u slučaju Zorana Milanovića o ovom prvom moglo biti riječi, nagovijestila je ljevičarska profesorica Mirjana Kasapović, koja je u biltenu Demokratskog centra napisala da je njegovo ponašanje „neozbiljno, neugodno, uvredljivo, a povremeno i gotovo infantilno i šarlatansko“.

Ali, ja ipak mislim da je riječ o ovom drugom, jer Milanović je samo „izvršni organ“ udbomasonerije partizansko-četničkih korijena koja vlada Hrvatskom (novinar Romano Bolković, i sam zagrebački rotarijanac, dakle, član te iste oligarhije, napisao je 5. rujna na portalu Oko.hr da je Milanovića na vlast „postavio Stjepan Mesić...a ne Ivica Račan“).

Hrvatska javnost s nemalim teškoćama prati ovo što se događa na relaciji Zagreb-Bruxelles, jer sve što je u vezi i s jučerašnjom i današnjom Udbom po prirodni stvari događa se u debeloj tami. Nešto je ipak jasno i najpovršnijem promatraču: Perković je jedan od stupova podzemne hrvatske vlasti i zato ga ova nadzemna čuva kao zjenicu oka, čak i pod cijenu rata s moćnom EUnijom. A već nam je slovenska drskost u vrijeme natezanja oko Savudrijske vale pokazala da se mali europski igrači ne će usuditi „brčiti“ s velikima, ukoliko iza sebe nemaju nekoga još moćnijeg (i u ovom i u onom slučaju to je moćni i još uvijek i te kako djelatni britanski imperij). Za svakog hrvatskog suverenista već i sam EU opaka je

prijetnja opstanku naroda i države, ali rečeni imperij i njegov projekt povratka Srbiji i „zapadnom Balkanu“ daleko je

opakija.

I što onda može biti zaključak ove vruće i ne sasvim očekivane epizode?

Jugosfera

Dobro je i predobro da cijela hrvatska javnost ovih dana brui o svenazočnosti Udbe – i to ne u smislu nekih njenih ostataka, koje treba kazniti za prošla zlodjela, već nje čiju današnju svemoć u ukupnom gospodarskom, političkom i duhovnom životu zemlje treba uništiti, što je teška, a možda i nemoguća misija. Da bi ju se uništilo, treba ju prvo osvjetliti, a to se radi malo ili nikako. A za to vrijeme „Jugosfera“ buja na svim područjima.

Dobro je i predobro da cijela hrvatska javnost ovih dana brui o svenazočnosti Udbe – i to ne u smislu nekih njenih ostataka, koje treba kazniti za prošla zlodjela, već nje čiju današnju svemoć u ukupnom gospodarskom, političkom i duhovnom životu zemlje treba uništiti, što je teška, a možda i nemoguća misija. Da bi ju se uništilo, treba ju prvo osvjetliti, a to se radi malo ili nikako. A za to vrijeme „Jugosfera“ buja na svim područjima – od gospodarstva i politike do športa i šou biznisa (u Večernjem listu od 5. rujna, pod blagoslovom moćne udbolike Adris-grupe drugog najbogatijeg Hrvata Ante Vlahovića, već je skovan nov pojam: „regionalni Benelux“).

I tu bi svaki suverenistički Hrvat morao doprinijeti onoliko koliko zna i može. Ja sam, recimo, svojevremeno pokušao dokučiti blisku (čak i rodbinsku) vezu nekih od najbogatijih i najmoćnijih Splitsana i Dalmatinaca – brodovlasnika i rotarijanca Juroslava Buljubašića i 39. najbogatijeg Hrvata lionsovca Branka Rogličića – s nekadašnjim direktorom Union-Dalmacija i INA-toursa te šefom Udbe za Dalmaciju iz šezdesetih godina Markom Rogličićem. Jedan od ove dvojice tijekom kratkog susreta prilikom trčanja na Marjanu rekao mi je, posprdno i siguran u se, da sam u tome uspio „95 posto“.

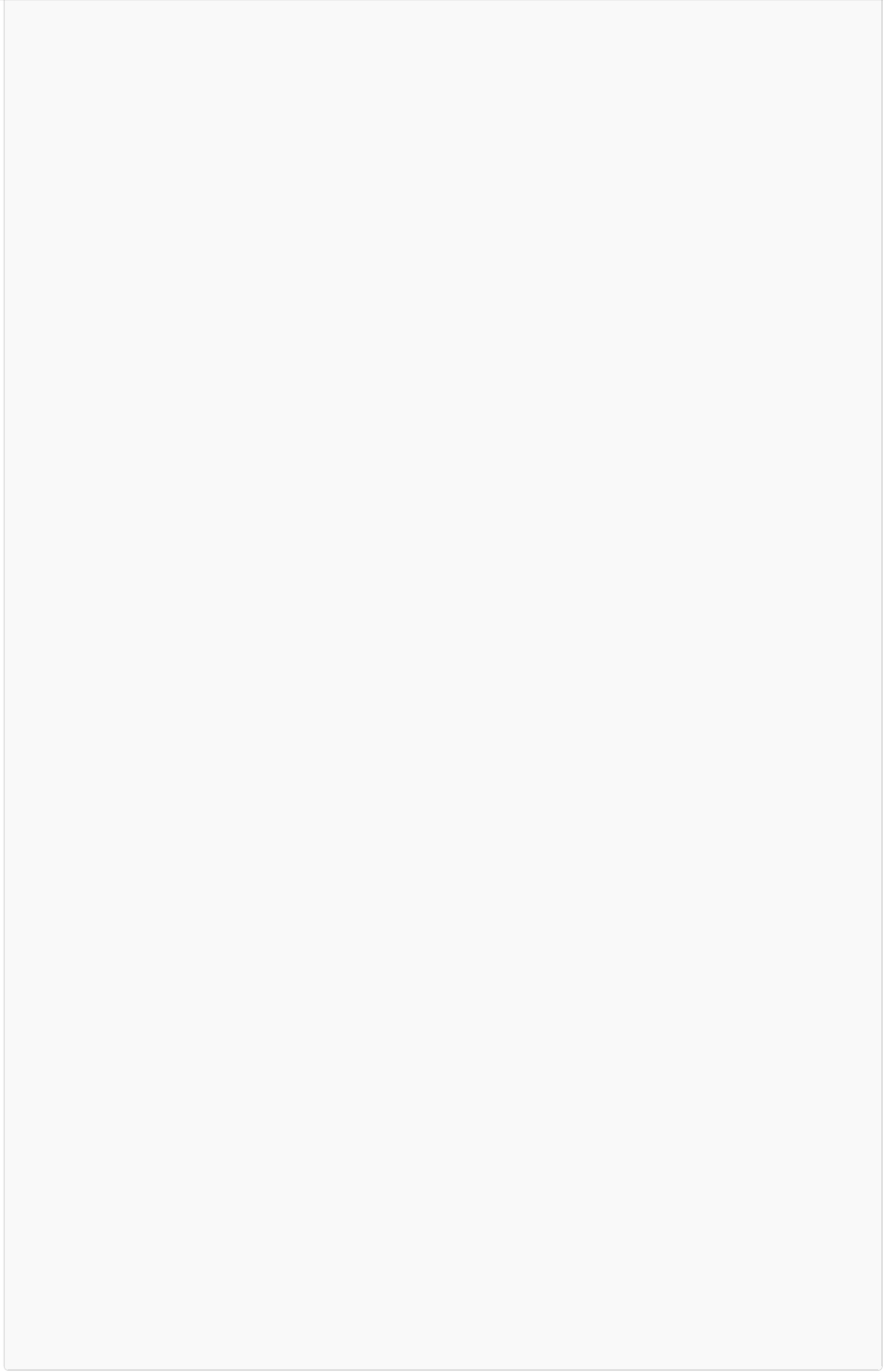
Druga stvar koju hrvatski narodnjaci trebaju uraditi je: jasno vidjeti – uz primjere i raspoložive citate – kako se ova naša unutrašnja problematika „ulijeva“ ili „udijeva“ u širu europsku i svjetsku problematiku u osnovi konfliktnog odnosa moćnog britanskog imperija i „njemačko-francuskog“ EU-a. Tu mi, naravno – za razliku od ovog prvog – ništa ne možemo uraditi, ali važno je da što šira domoljubna javnost dobije što jasniju sliku, koja je danas sve samo ne to.

U međuvremenu treba, kako god znali i umjeli – rušiti ovu vladu! Nije to više obična ovodobna računovska jugopartizanija, već, po nekim dobro poznatim potezima – najvećma zahvaljujući njenom ministru Jovanoviću i duhu koji on oličava – nešto vrlo nalik pravnoj pravcatoj sotonističkoj sljedbi, koja podriva i razara sve hrvatsko čega god se dohvati.

Rok za njeno rušenje trebao bi biti – odmah.

D.D., M.M.

[back to top](#)